

Arrest

nr. 153 958 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking in hoofde van tweede verzoekende partij houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met refertenummer 53678.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Kumanovë (Macedonië). U bezit van de Macedonische nationaliteit. In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u in 2001 deel te hebben uitgemaakt van het Albanees Nationaal Bevrijdingsleger of UÇK (Albanees: Ushtria Çlirimtare Kombëtare). Na het einde van het gewapend conflict in augustus 2001 legde u de wapens neer en verhuisde u naar Prishtinë, in de huidige Republiek Kosovo. Sinds de zomer van 2002 kwam u geregeld

terug naar Macedonië. Hoewel er een amnestiewet van kracht was werden voormalige UÇK-leden lastig gevallen. U stelde dat de Macedonische inlichtingendiensten u onder dwang wilden inlijven als informant. U weigerde en werd hierdoor achtervolgd en geïntimideerd door (leden van) de Macedonische autoriteiten. Op 20 november 2008 vielen leden van de geheime dienst jullie woning in Kumanovë binnen om een huiszoeking te verrichten, op zoek naar wapens. U en uw broer N. M. (...) (O.V. (...)) werden opgepakt en voor ondervraging meegenomen naar het politiekantoor van Kumanovë. Andermaal stelden ze jullie voor om als informant voor de geheime dienst te werken. Jullie weigerden, werden bedreigd en fysiek mishandeld. Vervolgens werden jullie vrijgelaten. Omwille van deze feiten besloten u en uw broer M. (...) uw land te verlaten en asiel aan te vragen in België. Op 16 december 2008 dienden jullie in België een eerste asielaanvraag in. Op 23 januari 2009 werd hierin voor jullie beiden door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van afstand van asielaanvraag genomen nadat jullie hadden nagelaten zich aan te bieden op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 13 februari 2009 dienden jullie beiden een tweede asielaanvraag in. Op 28 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal in het kader van jullie asielaanvragen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat geen geloof kon gehecht worden aan jullie problemen in Macedonië. Evenmin maakte u aannemelijk dat, indien hieraan enig geloof kon gehecht worden, jullie voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming zich niet bij de in Macedonië opererende instanties, zoals mensenrechtenorganisaties, internationale organisaties aanwezig in het land zoals de OVSE, de regionale Albanese politici of de veteranenorganisatie van het UÇK in Macedonië en de hogere autoriteiten terecht zou kunnen. Op 10 juli 2012 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U bleef in België en leerde via een neef in Macedonië uw huidige partner H. S. (...) (O.V.(...)) kennen. H. (...) zocht u regelmatig in België op en jullie werden een koppel. Op 19 december 2012 diende u een derde asielaanvraag in en legde u een convocatie neer waarmee u wilde aantonen dat uw leven in Macedonië in gevaar was en dat u er werd gezocht. Op 4 januari 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde asielaanvraag uw derde asielaanvraag niet in overweging omdat uw verklaringen en het door u neergelegde document geen ander licht konden werpen op de in uw tweede asielaanvraag genomen weigeringsbeslissing. Na de geboorte van uw dochter in Brussel keerde uw partner terug naar Macedonië. Toen H. (...) later vanuit Macedonië naar u in België wilde komen, werd ze tegengehouden op de luchthaven in Zaventem. Nadat H. (...) uw gegevens opgaf, werd u opgeroepen en in een gesloten centrum geplaatst. In augustus 2013 werd u op een vlucht naar Skopje (Macedonië) gezet. U werd op de luchthaven opgewacht door uw vader en uw schoonvader, die u naar de woning van uw schoonfamilie brachten. U zag er uw partner en uw dochter terug. Na een kort verblijf ging u naar Slupcan (Macedonië), bij een broer van uw moeder. Om de 2 à 3 dagen veranderde u van woning. U logeerde dan bij enkele neven in het dorp Vaksincë (Macedonië). Gedurende uw recent verblijf in Macedonië veranderde u regelmatig van woning. Soms zocht u uw gezin op bij uw schoonfamilie in het dorp Orizare (Macedonië). U kende er geen problemen. Een maand na uw terugkeer van België naar Macedonië vernam u van één van uw neven dat uw vader hem had gemeld dat enkele dagen na uw aankomst mensen in burger bij uw vader waren langsgesproken. Ze zouden uw vader hebben gevraagd waar u was en een huiszoeking hebben gehouden. U veronderstelde dat het de inlichtingendiensten waren die u zochten om u alsnog bij zich in te lijven als informant. In 2014 zouden opnieuw mensen in burger tweemaal bij uw vader zijn langsgesproken en naar u hebben gevraagd. Opnieuw werd er een huiszoeking gehouden. Bij één van de huiszoekingen werd het paspoort van uw partner gevonden en meegenomen. Toen er tijdens uw verblijf in het dorp Slupcan in 2014 achtereenvolgens door een politieagent twee convocaties aan uw vader werden afgegeven waarin stond dat u zich diende te melden voor een informatief gesprek, besloot u dat het te gevaarlijk was om nog langer in Macedonië te blijven. Daarnaast bent u van mening dat Albanese in Macedonië geen rechten hebben en op allerlei manieren worden onderdrukt. Omdat u noch uw partner over reisdocumenten beschikten regelde u een illegale reis naar België. U werd hierbij geholpen door een mensensmokkelaar. Eind 2014 reisden jullie per wagen naar de grens met Servië, waar u te voet de grens overstak naar Preshevë. U vervolgde uw reis per wagen naar de Hongaarse grens. Nadien zette u uw reis verder, vergezeld van een smokkelaar. Op 12 november 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U vreest bij een terugkeer naar Macedonië valselijk te worden beschuldigd en opgesloten indien u weigert te werken als informant. Voorts vreest u dat Macedonië aan de vooravond staat van een nieuwe oorlog. Na het lezen van talrijke artikels kwam u tot deze conclusie en bent van mening dat de Macedonische inlichtingendiensten een conflict provoceren om de Albanese verder te onderdrukken. Ten slotte hekelt u de discriminatie ten aanzien van de Albanese bevolking in Macedonië. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw oud Macedonisch paspoort (dd.01/11/2000, geldig tot dd.01/11/2005); twee convocaties van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling in Kumanovë, dd. 06/07/2014 en dd. 27/10/2014 en 33 algemene,

niet op u betrekking hebbende, internetartikels over gebeurtenissen in Macedonië ter staving van uw mening dat Macedonië aan de vooravond van een nieuwe oorlog staat en allerhande wanpraktijken die plaatsvinden in Macedonië aan te tonen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten ook in uw actuele (vierde) asielaanvraag niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw actuele asielmotieven van dezelfde aard zijn als de asielmotieven die u aanbracht in uw voorgaande asielaanvragen. Zo verklaart u actueel, net als in uw voorgaande asielaanvragen, nog steeds door de Macedonische autoriteiten vervolgd te worden omdat men u wil inlijven als informant (gehoor CGVS, p. 20-30). Hierbij dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw tweede asielaanvraag u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen te zijn vervolgd door de Macedonische autoriteiten. Uw bewering dat u en uw broer herhaaldelijk door de Macedonische autoriteiten onder druk zouden zijn gezet om als informant voor de Macedonische geheime dienst te werken hield gelet jullie profiel en achtergrond immers geen steek, noch bleek het gestoeld op enig objectief of tastbaar gegeven. Evenmin maakte u concreet dat in geval van problemen er geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking stonden/staan in uw land van herkomst. Deze weigeringsbeslissing werd op 10 juli 2012 inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waardoor de beoordeling van uw toen aangebrachte asielmotieven vaststaat, tenzij u alsnog overtuigende elementen aanbrengt die uw actuele nood aan internationale bescherming kunnen aantonen.

In het kader van uw actuele asielaanvraag brengt u aan na uw terugkeer naar Macedonië in de zomer van 2013 wederom door de Macedonische autoriteiten (geheime dienst) gezocht te worden. Ze zouden u onder druk willen zetten om alsnog voor hen te werken. U legde in dit verband twee convocaties neer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die uw vader voor u zou hebben ontvangen (gehoor CGVS, p. 16-17, 20-23; document 2, 3). Er dient echter vastgesteld te worden dat deze door u beweerde problemen van identieke aard zijn als degene die u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet (gehoor CGVS, p. 24-25). In dit verband dient herhaald te worden dat uw vorige (tweede) aanvraag door het Commissariaat-generaal en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag identieke problemen aanhaalt, overtuigt niet om een ander licht te werpen op de in uw voorgaande asielaanvragen reeds vaststelde ongeloofwaardigheid. Immers, gelet op het feit dat u geen vooraanstaande rol bij het UÇK in 2001 speelde, uw jarenlang verblijf buiten Macedonië, het feit dat u geen banden heeft met organisaties, noch contacten onderhield/onderhoudt met leden ervan en na uw terugkeer naar Macedonië in 2013 nooit deelnam aan (politieke) manifestaties/acties, is het niet aannemelijk dat de Macedonische autoriteiten iemand met uw profiel jarenlang zouden achterna zitten om hem te dwingen als informant op te treden (gehoor CGVS, p. 10, 18, 25). Wat betreft uw actueel neergelegde convocaties moet opgemerkt worden dat deze geen enkel uitsluitsel geven over de reden waarom u zou opgeroepen zijn door de Macedonische autoriteiten (document 2, 3). Er valt louter te lezen dat u werd opgeroepen voor een informatief gesprek. Gelet op het feit dat geen geloof wordt gehecht aan uw beweerde problemen met de Macedonische autoriteiten overtuigt uw verklaring dat het de geheime dienst is die u oproept om u te overtuigen informant te worden geenszins. Dat er geen geloof wordt gehecht aan uw asielmotieven wordt ten slotte nog kracht bijgezet door de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 november 2014 dat uw vader na ongeveer anderhalve maand na uw terugkeer na Macedonië iemand naar u stuurde die vertelde dat er bij u thuis (uw ouderlijke woonst) drie personen in burger naar u kwamen zoeken en een huiszoeking deden. U voegde daar aan toe dat het mensen van de Macedonische geheime dienst waren (DVZ 4e AA, vraag 15). Toen u tijdens uw gehoor d.d. 3 maart 2015 werd gevraagd hoeveel personen bij die eerste huiszoeking naar u kwamen vragen, repliceerde u dat u dat niet wist daar u die vragen niet gesteld heeft. Voorts verklaarde u toen niet te weten wie die huiszoekingen deed daar jullie daarover niet praatten (CGVS 4e AA, p. 21). Daarnaast moet nog vastgesteld worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 november 2014 verklaarde dat de algemene artikels die u neerlegde dienstig zijn voor uw asielaanvraag omdat u door de Macedonische geheime dienst opgeroepen wordt en dat ze informatie vragen over degenen die deze incidenten organiseerden. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 maart 2015 komt naar voren dat u na uw terugkeer naar Macedonië midden 2013 geen enkel contact met de Macedonische autoriteiten in die zin had en het uitsluitend veronderstellingen van uw zijde betreft, die, zoals reeds opgemerkt geenszins in een geloofwaardig relaas kaderen (DVZ 4e AA, vraag 15; CGVS 4e AA, p. 20-31). In het licht van bovenstaande vaststellingen kan ook weinig geloof worden gehecht aan uw

bewering dat de Macedonische autoriteiten het paspoort van uw partner zouden hebben meegenomen in het kader van een huiszoeking bij uw ouders waarbij men u viseerde (gehoor CGVS, p. 22).

Wat er ook van zij, zelfs al zou er alsnog aan de door u aangehaalde problemen enig geloof gehecht kunnen worden - quod non -, dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming pas kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Dat u voor de door u beweerde, jarenlange gekende ernstige problemen met de Macedonische autoriteiten nooit stappen ter verkrijging van hulp en/of bescherming heeft ondernomen, ondermijnt opnieuw in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak. U maakte duidelijk dat u het feit onheus te worden bejegend door de Macedonische overheidsdiensten (politie, inlichtingendienst) nooit heeft gemeld/ aangeklaagd bij de hogere autoriteiten, zoals internationale organisaties en de ombudsman. Evenmin blijkt u juridische bijstand te hebben voor uw beweerde problemen (gehoor CGVS, p. 18-19, 26-27). Uw uitleg voor uw nalaten, met name dat u meende dat men u niet zou helpen en u bij gevolg niet in dergelijke hulp geloofde, is louter hypothetisch en geenszins een afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten enige vorm van bescherming bij de (hogere) autoriteiten of andere instanties in uw eigen land te zoeken (gehoor CGVS, p. 27). Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om hulp/bescherming te verkrijgen, ook als dit gaat om agenten/leden van overheidsdiensten, en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de (hogere) autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal overigens blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het "Human Rights Support Project" (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficieren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Commission for Prevention of Corruption" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw stelling dat in Macedonië de etnische Albaneseerden steeds worden gevisieerd en het onderspit moeten delven - u verwees hierbij naar artikels die u van het internet haalde over een incident

waarbij vijf Macedoniërs zijn vermoord, de overheid in het verlengde hiervan onterecht Albanesez veroordeelde voor hun betrokkenheid betogingen die hierop plaatsvonden - dient te worden opgemerkt dat, hoewel er af en toe ernstige spanningen zijn tussen Albanese betogers en de ordediensten waarbij demonstranten slaags geraken met de politie (gehoor CGVS, p.13), deze situatie gezien dient te worden als het gevolg van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v de Albanese minderheid (gehoor CGVS p. 11, 12, 13, 25). Hier moet opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden - waaronder Albanesez die ongeveer 25% van de totale bevolking van Macedonië uitmaken - en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Hiervoor kan overigens worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritim, Democratische Eenheid voor Integritie), in de huidige regering. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat uw persoonlijke situatie ter zake betreft, stelde u weliswaar dat u in Macedonië geen gezondheidsboekje/medische kaart had, maar koppelde u dit uitdrukkelijk aan uw beweerde problemen. U verklaarde uitdrukkelijk dat als u al die problemen niet gehad zou hebben u heel waarschijnlijk wel een gezondheidsboekje kon regelen (gehoor CGVS 4e AA, p. 4-5). Wat betreft het feit dat u geen nieuwe identiteitsdocumenten, stelt u dat u niet durfde buitenkomen (DVZ 4e, vraag 15). Daar aan uw beweerde problemen geen geloof wordt gehecht, overtuigen ook uw verklaringen op dit gebied geenszins. Evenmin overtuigt in het licht van bovenstaande informatie uw theorie dat de Macedonische overheid/inlichtingendienst er alles aan doet om een nieuwe oorlog tegen de Albanesez te ontketenen (gehoor CGVS p. 11, 12, 13, 25).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook de door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw oud Macedonische paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze worden door mij niet betwist. De overige door u neergelegde artikels beschrijven bepaalde gebeurtenissen in Macedonië die u persoonlijk geen enkele betrekking hebben. Het verband dat u maakt dat ook u bepaalde in de artikels beschreven problematieken (afluisterpraktijken van de autoriteiten, politiegeweld,...) zouden kunnen te beurt vallen door de problemen die u kent met de Macedonische autoriteiten gaat geenszins op daar er geen geloof wordt gehecht aan uw beweerde vervolging door de Macedonische autoriteiten.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, H. S. (...), werd een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste

verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag (deels) (opnieuw) steunen op het door eerste verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag voorgehouden asielrelaas. De tweede asielaanvraag van eerste verzoekende partij van 13 februari 2009 werd door verwerende partij bij beslissing van 28 februari 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor eerste verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd bij arrest nr. 84 427 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 juli 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De derde asielaanvraag van eerste verzoekende partij van 19 december 2012 werd op 4 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Eerste verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

2.2.3.1. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift een summier samenvatting van het door hen voorgehouden asielrelaas en menen dat de eerdere asielaanvragen van eerste verzoekende partij volledig ten onrechte werden afgewezen. Voorts blijkt uit het feit dat zij *anno* 2014 en thans nog steeds Macedonië dienen te ontvluchten dat de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten ernstig en actueel zijn. Uit de twee convocaties die werden voorgelegd blijkt dat eerste verzoekende partij werd opgespoord en werd geconvoceerd door de Macedonische geheime dienst voor een 'informatief gesprek'. Tevens werden documenten aangebracht waaruit het wanbeleid en de discriminatie van de Macedonische autoriteiten jegens de Albanezen blijkt. Volgens verzoekende partijen legt verwerende partij deze documenten ten onrechte naast zich neer. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij, stellen verzoekende partijen dat "*uit het dossier en de verklaringen van verzoeker (...) er geen twijfel over (kan) bestaan dat verzoeker steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd en hij verklaard heeft dat er drie personen in burger de huiszoekingen hadden verricht en dat deze personen deel uitmaakten van de Macedonische geheime dienst*". Verder betogen verzoekende partijen dat het niets uithaalt klacht neer te leggen bij de politie, daar zij geen vertrouwen hebben in de corrupte Macedonische politie en benadrukken zij dat de politie in Macedonië niet werkt zoals in de meeste westerse landen. Noch de Macedonische autoriteiten, noch de politie,

noch een advocaat, noch de in Macedonische aanwezige internationale organisaties of NGO's zijn bij machte om hen te helpen. Waar verwerende partij bemerkt dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen, stellen verzoekende partijen dat *“er (...) echter een verschil (is) tussen het bestaan van deze mechanismen, instrumenten en wetten enerzijds en de toegang en de implementatie van deze wetten en mechanismen anderzijds”*. Verzoekende partijen hadden dan ook geen andere keuze dan Macedonië te verlaten en asiel aan te vragen in België.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, concrete argumenten dienen aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Evenzo wenst de Raad te benadrukken dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, blijven steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen en deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht, dat de mogelijkheid bestaat zich te beroepen in hun land van herkomst op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten en dat zij geen stappen hebben ondernomen deze bescherming in te roepen. Derhalve kan hen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire bescherming met toepassing van het artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande en rekening houdende met de vaststelling dat uit een attest van het BJB van de Balie Brussel blijkt dat eerste verzoekende partij geniet van de kosteloze rechtspleging past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT